

Opossum'un Turuncu Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Opossum'un Turuncu Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil ormanın kalbinde, yumuşak gri tüylü, soluk krem rengi yüzlü ve pembe burunlu, sevecen bir opossum yaşırdı. Her gün ahşap saplı, bir bölümüne küçük bir yama dikilmiş parlak turuncu bir şemsiye taşırdı. Şemsiyesini her şeyden çok severdi, gerçi ona hiç ihtiyaç duymamıştı. Gökyüzü maviydi ve güneş sıcacıktı.

Bir öğleden sonra opossum yosunlu bir kütüğün üstüne oturmuş, bulutların toplanışını izliyordu. Hava serinledi ve ilk iri yağmur damlaları yapraklara pıt pıt düştü. Pıt, pıt, pıt! Opossum gülümsedi. Parlak turuncu şemsiyesini yumuşak bir tık sesiyle açtı. Mutlu bir çiçek gibi açıldı ve şemsiyeyi başının çok üstünde tuttu.

Yağmur hızlandı, yapraklara trampet gibi vurdu. Opossum patıkada aceleyle yürüdü, turuncu şemsiyesi griliğin içinde bir fener gibi parlıyordu. Bir su birikintisinin yanında küçük bir siluet gördü. Bu, sırlıslam olmuş ponponlu minik mavi örgü sapkasıyla titreyen bir tavşandı. "Merhaba," dedi opossum. "Burada yer var."

Tavşan kulakları sarkmış hâlde yaklaştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Turuncu şemsiyenin altına sıkıştı, beyaz karnı opossumun yanına yapıştı. "Şapkam sırlıslıkam oldu," dedi. Opossum gülümsedi. "Kulakların artık güvende." Yağmur çevrelerine pıtırdıyordu ama şemsiyenin altı kuru ve sıcacıktı.

Birlikte yürümeye devam ettiler, parlak bir şemsiyenin altında iki dost. Patika çamurluydu ve su birikintileri genişliyordu. Sonra bir hışırtı duyular. Bir eğrelti otunun arkasından bir kokarca çıktı; siyah tüyleri parlıyor, beyaz şeridi ışıldıyordu. Küçük kırmızı bir atkı takmış, küçük bir bez çanta taşıyordu. "Brrr!" dedi kokarca. "Bu yağmur çok soğuk!"

Opossum şemsiyeyi daha yukarı kaldırdı. "Gel altına," dedi. Kokarca başını eğip içeri girdi, gür kuyruğu kıvrılıp yanlarına sokuldu. Artık üç dost, sıcacık ve kuruydular. Kokarca şemsiyeye baktı. "Bu güzel," dedi, "ama sürekli birbirimize çarpıyoruz. Bir fikrim var." Parlak kehribar gözlerini kırptı. "Hadi yan tutalım!"

Kokarca ile opossum turuncu şemsiyeyi yana çevirdiler. Tık! Şemsiye, bacaklı bir çatı gibi küçük, gezgin bir barınağa dönüştü. Tavşan patilerini birbirine vurdu. "Hepimiz sığabiliriz!" diye sevindi. Kokarca bir yanını tutup önden gitti, opossum da diğer yanını tuttu. Yağmur turuncu kumaştan kayıp gidiyordu. Su birikintilerinden geçtiler, dünyanın en rahat hâliyle.

Fazla uzağa gitmemişlerdi ki bir su birikintisinin yanında yuvarlak, dikenli bir şekil gördüler. Bu, grubun en küçüğü olan bir kirpiydi; bir kulağının arkasına minik bir pelerin gibi yeşil bir yaprak sıkıştırmıştı. "Eyvah," dedi kirpi, "üşüdüm ve ıslandım." "Bize katıl!" diye seslendi opossum. Kirpi paytak paytak yanlarına geldi ve yan tutulan şemsiyenin altına kayıverdi.

Şimdi dört dost birlikte yürüyordu. Şemsiye kalabalıktı ama kimsenin umurunda değildi. Tavşan yer açmak için kıpırdandı. Kokarca önu tuttu, opossum arkasını tuttu, kirpi de ortada oturup mutlulukla cıvıladı. Ayaklarının altında su birikintileri sıçırıyordu ama başlarının üstünde turuncu şemsiye onları kuru ve sıcak tutuyordu.

Yağmur yağmaya devam etti, patika da genişlemeyi sürdürdü. Ağaçların arkasından daha çok dost görüldü. Bir sincap, bir fare ve küçük bir köstebek hep birlikte aceleyle yanlarına koştu. "Yer var mı?" diye sordular. Opossum gülümsedi. "Bir kişiye daha her zaman yer var," dedi. İçeri sıkıştılar; kuyruklar, patiler ve bıyıklar birbirine dolandı. Şemsiye kalabalıklaştı ama opossum paylaşmayı sürdürdü.

Kokarca patikanın ortasında durdu. "Bekleyin," dedi. "Şemsiyemiz sağlam ama biz kalabalığız." Turuncu kumaşa baktı. "Ya hepimiz bir çubuğunu tutsak?" Kırmızı atkısını çözüp ahşap sapına bağladı. "Böylece onu bir geçit töreni gibi taşıyabiliriz!" Tavşan mavi şapkasını havaya kaldırdı. "Evet! Bir geçit töreni!"

Herkes bir çubuk tuttu. Kirpi en küçüğünü tuttu. Sincap ile fare ortadakileri tuttu. Opossum yamalı bölümü tuttu, kokarca da önden yol gösterdi. Adım adım yağmurun içinde yürüdüler; parlak turuncu bir şemsiyenin altında mutlu küçük bir geçit töreni. Yağmur tepelerine tık tık vuruyordu ama altlarında herkes kuru ve sıcacıktı.

Opossum dostlarına baktı. Şemsiyesi kalabalıktı, patileri yorgundu. Ama içi sevinçle doluydu. "Bu şemsiye yalnızca benim sanmıştım," dedi yumuşak bir sesle. "Ama herkes için olunca daha güzel." Tavşan onun patisini sıktı. "Onu özel yapan da bu," dedi. Kokarca başını salladı, kirpi de kıkırdadı.

Tam o sırada yağmur çiselemeye döndü. Bulutların arasından minik bir güneş ışığı süzüldü. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Bulutlar dağıldı ve güneş parlak ve sıcak bir şekilde ortaya çıktı. Hayvanlar sevinçle bağırdı. Turuncu şemsiyeyi kapattılar ve üzerindeki yağmur damlalarını silkelediler. Orman yüzlerce minik elmas gibi ışıldadı. "Bakın!" dedi kirpi. "Güneş geri döndü!"

Dostlar bir halka olup gülümseyerek durdular. "Her yağmurlu günde burada buluşalım," dedi kokarca. "Şemsiyeyi paylaşır, hikâyeler anlatırız." Tavşan başını salladı. "Bir de atıştırmalık getiririz!" Kirpi yeşil yaprağını salladı. "Ben de yaprak pelerinimi getiririm!" Opossum gülümsedi. "Anlaştık," dedi. "Yağmurlu günler birlikte daha güzel."

O gece opossum yosunlu kütüğüne oturdu, turuncu şemsiye yanı başındaydı. Kalabalık yürüyüşü ve mutlu geçit törenini düşündü. Paylaşmanın sevincini tüketmediğini öğrenmişti. Aksine çoğaltıyordu. Şemsiyenin altında dostların olduğunda yağmurlu bir gün bile sıcacık ve aydınlık hissettirebilirdi. Orman sessizdi ve opossumun içi sevinçle doluydu.